

vilde og han kunde. Han troede paa det bedste i Kvinden. Gud give vi ikke maa gøre hans Tro til Skamme!

En af vore politiske Førere sagde engang, at de Mænd, der havde taget Kvindernes Sag op, det var nogle af Verdens mest vidtskuende Mænd, og hvis man vil følge Sagens Historie gennem de forskellige Lande, da vil man vist give ham Ret.

Nu kan Mænd og Kvinder i Fællesskab føre Ordet ved vore Fester og Møder, men saaledes var det ikke i Mathilde Fibigers og Pauline Vorms Dage. Nu taler Kvinderne i Danmark saa djærvt og varmt, at Ordene høres viden om Land.

Naar jeg nu slutter denne Artikel, da vil jeg slutte den med at ønske, at vi alle, Haand i Haand maa virke hen til, at det maa kunne kendes, at Kvinderne i Danmark har faaet deres politiske Valgret. At vi maa lære at faa en personlig Mening, saa vi ikke bliver politiske Nikkedukker uden Kraft.

Om vi faar saa eller saa mange ind i Byraad, Sogneraad eller paa Rigsdagen, hvis det er nogle, der ikke fylder noget, hvad hjælper det saa. Nej, det maa være Mennesker, der kan og vil og maa sige deres Mening, og ikke være bange for at gaa mod deres Parti. Mening, hvis det strider mod deres Overbevisning. Jeg er fuldstændig enig med de Kvinder, der mener, at Partirammerne maaske ikke altid vil passe os. Kan vi ikke være os selv der, og faa Lov til at bruge vor kvindelige Indflydelse, den vi aldrig maa glemme at bruge, ja saa maa vi prøve andre Veje. Kvindesagens Fane maa holdes højt, Kvindesagens Idé maa vi aldrig glemme; thi hvad var ellers vor mangeaarige Kamp værd, om vi nu svigtede naar det gjaldt. Hvad der kan gavne det Parti, som vi maaske slutter os til, maa aldrig blive det første for os. Det er det personlige, det gælder at faa frem, thi det er hele Folkets Sag, vi skal tjene, og ikke et Partis.

Ja, alle vil vi ønske, at hvad der er sket her i vort lille Land i 1915 maa blive til Lykke og Velsignelse. Mens den halve Verden raser, samledes danske Mænd og Kvinder om vor nye Grundlov den 5te Juni.

Alle vi kristne Kvinder vil sikkert bede om, at det maa blive til Velsignelse. Ingen af os tror vist, at fordi Kvinderne nu har faaet Valgret, vil alt nok blive godt. Ak nej — desværre — vi er alle skrøbelige Mennesker, og vi naar aldrig det fuldkomne. Men jeg tror, at der er mange redelige, stærke Kvindeviljer, der er færdige til at tage fat paa de Opgaver, der vil komme til at ligge for, og mange gode Mænd vil slaa Følge, saa Folkelivet maa kunne grønnens og gro i Danmark under vor nye Grundlov.

Velling ved Ringkøbing 24. Juli.

Elise Jensen.

Mindesmærke for Kvindernes Valgret.

—o—

De store Verdensbegivenheder bidrog sikkert til, at Kvinders Valgret blev saa forholdsvis ubemærket og stilfærdigt modtaget. Der var Kvindetoget i København, men ellers Landet over kun svage Livstegn for, at Kvinderne følte sig stolte og glade over den store Sejr. Det viser sig dog nu, at Kvinder har Trang til at fortælle Efterslægten, hvilket betydeligt Aar 1915 var for danske Kvinder.

Et Mindesmærke har jo ikke alene Betydning for det Slægtled, der rejser det. Der har som bekendt været mange Forslag fremme. Jyske Kvinder ønskede, at Mindesmærket rejst af alle danske Kvinder skulde staa paa Himmelbjærget, ligesom Mændene i sin Tid rejste Himmelbjærgtaarnet til Minde om Forfatningen af 1849. Det viste sig imidlertid, at Planen om at faa Dronning Margrethe som et Samlingsmærke rejst i København, bedst samlede hele Landets Kvinder.

Dermed har Jyderne ikke opgivet deres Plan om at faa en Sten rejst paa Himmelbjærget. De fynske Kvinder vil ogsaa rejse et Mindesmærke paa deres „Himmelbjærg“.

Det er vort Haab, at Stenen maa være rejst til Sommer, saa Deltagerne i Aarsmødet i Aarhus kan komme til Mindesmærkets Afsløring den 5. Juni. Skal det lykkes, maa alle jyske Kvinder hjælpe til. Himmelbjærget er Samlingsstedet for store Folketester, saa her er en god Plads og de skønneste Omgivelser for et Mindesmærke. Derefter er det vort Haab, at alle danske Kvinder samles om den langt større Opgave at rejse et Mindes-

mærke, som forhaabentlig faar Plads uden for den ny Rigsdagsbygning, der skal rumme Mænd og Kvinder til fælles Arbejde til Gavn for vort store Hjem, Danmark.

Astrid Hostrup.

Det, som det efter min Mening først og fremmest kommer an paa, er, at Kvindernes Valgretssejr i Offentlighedens Bevidsthed fastslaas som det historiske og sociale Gennembrud, den er, og ikke vises hen i en Krog, som en selvfølgelig Retfærdighedshandling, som det sømmes sig bedst ikke at gøre for stort et Nummer ud af. Derfor bør danske Kvinder sætte den et Mindesmærke, som taler højt og tydeligt til Efterslægten om, at Kvinder intet Offer skyede for at ære deres egen Sag.

En Sten paa en Høj et eller flere Steder i Landet forslaar ikke her; ind til Landets Hjerte maa vi, paa Statens Grund i Danmarks Hovedstad, bør Samlingsmærket staa. Dette udelukker dog ikke, at Øboer og Jyder hver for sig rejser Mindestene hver paa sit „Himmelbjærg“, som Fru Hostrup siger, — hvor de kan søge hen enkeltvis eller i Fællesskab for at mindes Kampens og Sejrens Dage. Jeg tror ogsaa, at hele Fællestyrelsen, baade Fynbo og Jyde og Sjællandpar kan mødes i Ønsket om, at de jyske Kvinder maa faa Lykke til og Glæde af deres Bautasten paa Himmelbjærget og deraf vinde Mod og Styrke til at gaa samlede med Øboerne til Rejsningen af Margrethes Statue foran den nye Rigsdagsbygning paa Slotsholmen.

Gyrithe Lemche.

Nu da vi Kvinder ved den ny Grundlov af 5. Juni 1915 har faaet Stemmeret i Lighed med Mændene, skal vi for det første glæde os over det Skridt fremad Vejen og dernæst tænke paa at dygtiggøre os til den ny Opgave. Det har hele Tiden været min Tanke, at vi ikke nu skulde opløse D. K.s Kredse, men snarere samles stærkere end før om Emner vedrørende denne vor Opgave, samles for igennem Foredrag, Oplæsning, Diskussion o. s. v., at blive retvendte i den ny Situation.

Jeg læste forleden en Vittighed herom: „Det, De ønsker er, efter hvad jeg har forstaaet, at faa Lov til at stemme ligesom Mændene. „Aldeles ikke,“ svarede Damen energisk. „Hvis vi ikke kunde gøre det bedre, end de